

Nagyböjt III. vasárnapja – 2010. március 7. – C év

Olivér, a strucc különbözött társaitól. Úgy gondolta, hogy nem jelent megoldást minden veszély elkerülésére az, hogy homokba dugják a fejüket. Szerinte attól, hogy a struccok úgy tesznek, mintha a veszély nem létezne, hogy befogják előle a szemüket-fülüket, attól az még igenis létezik. Próbálta erről meggyőzni társait, de mindhiába. Ők továbbra is úgy gondolták, hogy minden fenyegetés megszűnik, ha gyorsan belevájják a fejüket a homokba és nem vesznek róla tudomást. Egy nap jelentős elefántcsorda trombitálása és dübörgése verte fel a csendet éppen azon a viszonylag szűk ösvényen, ahol a struccok tartózkodtak. Félő volt, hogy a csorda összetapossa a struccok csapatát. Olivér kétségbeesetten biztatta társait, hogy bújjanak az útmenti nagy szikla mögé, akkor megmenekülnek. Azok azonban nem hallgattak rá: mélyen belefűrték fejüket a homokba, s azt gondolván, hogy ezzel ők is láthatatlanná válnak, se láttak, se hallottak. Olivér egyedül bújt a szikla mögé. Amikor pár perc múlva elhalt az elefántdübörgés és előmerészkedett, társaiból csak véres csont- és tollhalmazt talált.

Addig, amíg valaki vagy valami nem létezik, nem kell számolni vele. Nem kell róla tudomást venni, semmi kötelezettségünk nincs vele szemben. Addig, amíg valaki vagy valami nem létezik, gondolhatunk róla akármit, képzelhetünk és állíthatunk róla akármit. Amíg az embernek nincs családja, férje, felesége, gyermekei, addig álmodozhat, képzelődhet róla bárhogyan. Attól a pillanattól azonban, amint van, már jócskán lehatárolódik az álmovilág és konkrét formákat ölt az ember tennivalója velük szemben. Konkrét, sokszor nem könnyű elvárásoknak kell megfelelnie velük szemben. Igen, jóval kényelmesebbnek tűnik, ha valaki vagy valami nem létezik, főleg ha komoly közünk lenne hozzá, ha létezne. Épp ezért az emberek jó része ma struccpolitikát folytat Istennel szemben. Jobb, ha nem létezik valóságosan, legföljebb az emberek „gyártmányaként”, mert akkor úgy csavargathatjuk a vele kapcsolatos elképzeléseinket, ahogy akarjuk. Olyan ígéreteket és törvényeket adhatunk a szájába, amelyet akarunk, amelyek nekünk szimpatikusak, amelyeknek könnyedén meg tudunk felelni. Vagy pedig egyszerűen nem vehetünk róla tudomást, ha nekünk úgy kényelmes. Jól mondja II. János Pál az „Ecclesia in Europa” c. enciklikájában: az emberek nagy része ma úgy él, mintha Isten nem létezne. Pedig a valóság némileg más.

Isten már a kinyilatkoztatás kezdetén úgy mutatkozik be Mózesnek, mint „Aki van”. A név a lényegét fejezi ki: Isten lényegéhez tartozik a Biblia szerint a létezés. Ő az egyedüli, aki valóban öröktől fogva és mindörökké létezik, minden és mindenki, aki és ami van, Tőle nyeri létezését. A filozófia, az emberi gondolkodás egyértelműen bizonyítja, hogy a sok esetleges, önmagát megmagyarázni nem tudó létező nem értelmezhető másképp, csak ha feltételezzük egy örök és tökéletes létforrás létezését. Ha azonban Isten van, akkor innentől Ő is egy konkrét valaki. Nem feltételezhetünk Róla össze-vissza

akármit, főleg olyasmit nem, ami egyértelműen ellentmond az általa önmagáról kinyilatkoztatott tényeknek. Ráadásul ha Isten van, akkor nem úgy van, mint egy tekerics WC-papír vagy akár egy másik ember: nem sétálhatok el mellette közömbösen, mint akihez-amihez semmi közöm sincs. Ha Isten van, akkor az én életem is Tőle ered és csak Nála ér célba. Akkor törvényei és ígéretei rám is vonatkoznak. Akkor Ő dirigál nekem és nem én neki. Akkor létezik az életem célbaérésének, de a cél elhibázásának konkrét lehetősége is: vagyis létezik az üdvösség és a kárhozat, a Mennysország és a pokol.

Milyen jó, hogy amit Istenről megtudunk a kinyilatkoztatásban, az vonzó és örömteli, nem fenyegető és taszító! Ő úgy „van”, hogy szeret minket. Amikor megjelenik Mózesnek az égő csipkebokorban, nem ilyeneket mond: „Eddig jó volt nektek, mert nem tudtatok rólam. Nem kellett félnetek tőlem, de ez mától másként lesz! Megnehezítem az életeteket mindenféle törvénnyel, önkényes elvárásokat támasztok veletek szemben, amit teljesítenetek kell, akár tetszik, akár nem!” Isten nem zsarnok elnyomóként mutatkozik meg, aki követelőzik, hanem ezt mondja: „Láttam Egyiptomban élő népem nyomorúságát és hallottam panaszát ... Azért szálltam le, hogy kiszabadítsam.” Isten teljesen ingyenesen, mindenféle előzetes emberi teljesítmény és érdem nélkül megszabadítja népét, tanújelét adja szeretetének. Utána pedig, ahogyan Szent Pál feleleveníti a szentleckében, végigkíséri népét a pusztai vándorlás viszontagságai között. Étellel táplálja, szomját oltja, sőt „lelki sziklaként” vagyis támaszként áll mellettük. Mégis újra és újra elégedetlenkednek, lázadoznak Isten és az Ő szolgája, Mózes ellen. Olyan sokszor olvassuk ezt, szinte minden oldalán a Kivonulás Könyvének, hogy a mi emberi türelmünk már rég elfogyott volna! Vérlázító ez a bizalmatlanság és hitetlenség, hogy Isten segítõ szeretetét annyiszor megtapasztalva mégis morgolódnak és szembefordulnak Vele. Nem is jutnak el valamennyien az Ígélet Földjére. Nem azért, mert Isten elfordul tőlük, hanem mert ők fordulnak el tőle, megvetik Isten ígéletét, nem akarják végigjárni az utat a beteljesülésig.

Az evangélium szintén Isten türelmére, de ugyanakkor a megtérés elengedhetetlenségére hívja fel a figyelmünket. Sokszor halljuk, mondjuk, hogy Isten türelme „határtalan”. Pedig ennek logikailag nincs értelme. Nem beszélhetünk ott türelmről, ahol feladjuk az elvárásainkat. A lemondás valakiről vagy valamiről nem türelem. Isten hosszantűrő, de nem mond le rólunk, nem adja fel az életünkkel szemben táplált elvárásokat, legfőljebb akkor, ha kénytelen feladni miattunk, a mi végleges elutasításunk miatt. Ezzel azonban határához érkezett a türelem. A fügefának előbb utóbb termést kell hoznia, mert ha nem hoz, értelmetlen a léte. Isten türelmének határa persze nem az Ő szeretetének megszűnését jelenti, hanem a mi szeretetünk hiányát. Isten türelmének határa nem az a „nem”, amit Ő mond ki ránk, hanem az a „nem”, amit mi mondunk ki Őrá, az Ő meghívására. Ha véglegesítjük a struccpolitikát Istennel szemben, ha nem veszünk tudomást létéről és kilétéről, ha kedvünk szerint csavargatjuk a kinyilatkoztatásban kapott ismereteket, törvényeket, akkor

is bele fogunk ütközni az Ő kikerülhetetlen valóságába. Ha nem teremjük meg az Isten és embertársaink iránti szeretet gyümölcseit, akkor az a mi életünkben fog hiányként, nagyon is fájó elégedetlenségként megnyilvánulni. Bizony örök hiány, örök elégedetlenség, örök kizártság is kialakulhat ebből. A „külső sötétség, ahol sírás lesz és fogcsikorgatás”. Jézus a mai nagyböjti vasárnapon felhív a megtérésre, az Isten szerető, de kikerülhetetlen valóságának elfogadására. Törvényeinek követésére és bűneink megbánására, megvallására. Éljük, és ne visszaéljünk Isten türelmével, megakadályozva az Ő szeretetének kibontakozását életünkben!